

§ 2.

§ 3 i Lov af 1. April 1892 affattes saaledes:

Ligbrænding maa ikke iværksættes, forinden Politiet paa det Sted, hvor Dødsfaldet er sket, har afgivet skriftlig Attest om, at der fra dets Side ikke er noget til Hinder for Ligbrændingen.

Forinden Politiet afgiver saadan Attest, skal det paase:

- a. at der foreligger gyldig Bestemmelse om Ligbrænding;
- b. at der foreligger Dødsattest, udstedt af den Læge, som har behandlet den afdøde under hans sidste Sygdom, samt en Erklæring fra samme Læge om, at der efter hans Skøn ikke er nogen Grund til Mistanke om, at Døden er foraarsaget ved en Forbrydelse. Er den afdøde under sin sidste Sygdom ikke bleven behandlet af en Læge, skal Dødsattesten og den nævnte Erklæring være udstedt af Kreds-lægen (i København Stadslægen) paa det Sted, hvor Dødsfaldet er sket. Politiet kan derhos, naar det finder Anledning dertil, altid kræve, at den nævnte Erklæring skal være afgivet af Embedslægen;
- c. at Dødsfaldet er anmeldt for Skifteretten og til Ministerialbogen (i de sønderjydske Landsdele til Personregistret).

§ 3.

Denne Lov træder i Kraft den 1. Juli 1923. Samtidig sættes den danske Lovgivning om Ligbrænding i Kraft i de sønderjydske Landsdele. De før Lovens Ikrafttræden i de sønderjydske Landsdele gyldige afgivne Erklæringer om Ligbrænding bevarer deres Gyldighed, selv om de ikke opfylder Betingelserne efter denne Lov.

§ 4.

Justitsministeren bemyndiges til at lade Lov om Ligbrænding af 1. April 1892, jfr. Lov Nr. 51 af 5. Marts 1910, ændret saaledes som nærværende Lov medfører det, optrykke og bekendtgøre som „Lov om Ligbrænding“.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efter at Norge ved Lov af 3. Maj 1913 havde faaet nye Regler om Ligbrænding, og derefter Island var fulgt efter med en Lov af 3. November 1915 om Ligbrænding paa Island, har „Dansk Ligbrændingsforening“ ved flere Lejligheder henvendt Justitsministeriets Opmærksomhed paa det ønskelige i, at Lov om Ligbrænding af 1. April 1892, jfr. Lov Nr. 51 af 5. Marts 1910, underkastedes en Revision, ligesom Foreningen ogsaa har forelagt Ministeriet et af den med de nævnte norske og islandske Love som Forbillede udarbejdet Udkast til en ny Ligbrændingslov. De af Foreningen foreslaaede Ændringer i de gældende Regler gaar i Hovedsagen ud paa, at man, saaledes som det

er sket ved saavel den nævnte norske Lov som de nye svenske Regler om Ligbrænding, der indeholdes i en kgl. Bekendtgørelse af 14. September 1917, skal opgive dels Kravet om en i bestemte Former afgiven Erklæring som Betingelse for Ligbrænding, dels Fordringen om, at der altid skal foreligge en af Embedslægen udstedt Dødsattest samt Erklæring om, at der ikke er Grund til Mistanke om, at Døden er foraarsaget ved en Forbrydelse.

Da Ministeriet maa erkende, at de gældende Regler uden Betænkning kan modificeres noget paa de angivne Punkter, og da ogsaa Hensynet til Indførelsen af den danske Ligbrændingslovgivning i de sønderjydske Landsdele gør en Revision